

РЕШЕНИЕ

№ 43066

гр. София, 22.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 71 състав, в
публично заседание на 26.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Слава Гьошева

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **9384** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е след като с Определение № 28939 от 03.09.2025 г. на АССГ по адм.дело № 8341/2025 г. производството по делото е разделено, като за разглеждане по делото е оставена жалбата на Е. Х. А., [дата на раждане], срещу Отказ за издаване на виза „D“, издаден на 25.07.2025 г. от Втори секретар в Генералното консулство на Република България в [населено място], Турция, обективиран в Стандартен формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза.

Предмет на разглеждане по настоящото дело е постъпилата жалба от А. О. А., [дата на раждане] /малолетно дете/, чрез законния ѝ представител Е. Х. А. /майка/, срещу Отказ за издаване на виза „D“, издаден на 25.07.2025 г. от Втори секретар в Генералното консулство на Република България в [населено място], Турция, обективиран в Стандартен формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспорения отказ. Същият бил издаден при допуснати съществени процесуални нарушения, в противоречие с материалния закон. За да постанови оспорения отказ, органът се позовал на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 22 ЗЧРБ, без да разполага с доказателства. Съпругът на Е. Х. А. имал хуманитарен статут, поради което и същият е получил разрешение за събиране на семейство с решение на Председателя на Държавната агенция за бежанците. Не ставало ясно от къде органът е разбрал, че целта на жалбоподателя е единствено миграция. Отбелязва се при това, че семейството можело да реализира правото си на живот в цялост в Република България, като акцентира върху най-добрия

интерес на децата да бъдат с двамата си родители. Отказът бил постановен в противоречие с целта на закона, при неспазване на принципа за съразмерност по чл. 6, ал. 2 и ал. 5 АПК. Липсвали конкретни данни, които да обосноват някое от изброените в чл. 8, ал. 2 ЕКЗПЧОС съображения за законна намеса в личния и семейния живот. Моли отказът да бъде отменен, като се предоставят задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона и се постанови издаването на входна виза за Република България.

В открито съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява. Чрез процесуалния си представител поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена.

Ответникът Втори секретар в Генералното консулство на Република България в И., Турция, редовно призован, не се явява, не се представлява и не заявява становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изразява становище по жалбата е неоснователна и не взема участие в производството.

Административен Съд С. – град, Първо отделение, 71-ви състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

На 11.04.2025 г. от името на малолетното дете А. О. А. – гражданин на С. е заявено по надлежния ред (л. 20 от делото) пред Посолството на РБ в И. - Турция искане за снабдяване с виза, вид „Д“, за дългосрочно пребиваване в РБ, като са представени съответно изискуеми документи.

По заявлението, видно от представено копие (л. 25 от делото) на Приложение № 7, към чл. 34, ал.1 НУРИВОВР, е постановен отказ за издаване на поисканата виза, с цифрово цитиране на 10, ал. 1, т. 17 и т. 22 ЗЧРБ и с мотиви: „не доказва целта на заявеното пребиваване, както и има данни, че целта на влизането му е да ползва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава“.

Жалбата до Съда е процесуално допустима, за да бъде разгледана по същество. Жалбата е и основателна. Процесуалната ѝ допустимост, с оглед разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ Съдът обосновава със становището, че жалбоподателят е член на семейство (дете) на О. А. С. – гражданин на С., за което ще стане дума по – долу в настоящото решение. Това обстоятелство кореспондира с нормата на чл. 8, ал. 2 от Конвенцията за защита на правата на човека и основаните свободи, за правото на зачитане личния и семейния живот.

С административната преписка, приета по делото без оспорване от страните ответникът е представил като част от същата и заверен препис на Решение № 11703/11.11.2024 г., на председателя на ДАБ (л.89). С това решение, на О. А. С. – гражданин на С. и баща на малолетната по настоящото дело жалбоподател А. О. А. е разрешено да се събере на територията на РБ със своята съпруга Е. А. Х. и с общо петте им деца. Решението е постановено въз основа на друго – Решение № 6390/27.05.2024 г. на същия административен орган, с което на бащата О. А. С. е предоставен хуманитарен статут в РБ.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС е да притежава виза и това изискване е валидно за случая, по отношение на жалбоподателя. Видовете визи, посочени в чл. 9а ЗЧРБ се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България – чл. 9г. от Закона и чл. 10, ал. 1 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР). Специалните основания, при наличието на които се отказва издаване на виза и влизане в страната на чужденец, са регламентирани с императивната разпоредба на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ. Целта на въведения разрешителен режим по отношение влизането и пребиваването в РБ на чужденци – граждани на трети страни, упражняването на

който се основава, освен на ЗЧРБ, на НУРИВОВР и на други, вътрешноведомствени актове несъмнено е свързана, вкл. с националната сигурност. Компетентният административен орган разполага с оперативната самостоятелност да прецени, налице ли са основанията по смисъла на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ, вр. чл. 34, ал. 1 от Наредбата, а проверката на Съда в тази връзка е ограничена от чл. 169 АПК. Формата, под която се отказва издаване на виза е определена с чл. 34, ал. 1 от Наредбата – „формуляр в два екземпляра по образец, съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице“. Процесният отказ е обективизиран именно във формуляр, по смисъла на чл. 34, ал. 1 НУРИВОВР, който е подписан от материално компетентно консулско длъжностно лице. Каза се по-горе, че в случая ответникът е намерил за основателно да откаже издаване на виза, на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 17, т. 22 ЗЧРБ. Според разпоредбата: „отказва се издаване виза на чужденец,...не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит; има данни, че целта на влизането му е да използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава“. От страна на ответника не се представиха каквито и да е доказателства, обосноваващи изводи в посочения смисъл. Целта и условията на заявеното с процесното заявление пребиваване се установяват по несъмнен начин от цитираното Решение № 11703/11.11.2024 г., на председателя на ДАБ за събиране на семейството. Жалбоподателят - малолетното дете А. О. А. е член на семейството - дъщеря (арг. § 1, т. 3, б. „а“ ДР ЗУБ и чл. 2, ал. 3, т. 1 и т. 2 ЗЧРБ) на О. А. С., комуто е разрешено да се събере със своето семейство. В този случай той би следвало да има статут на дългосрочно пребиваващ чужденец, което означава (арг. чл. 24е, ал. 1 ЗЧРБ), че неговата съпруга и майка на децата му може да получи разрешение за продължително пребиваване, със срок една година, с възможност за подновяване, без да се надхвърля разрешеният срок на пребиваване на титуляря. У. израз „може“ предполага, че компетентният да се произнесе по заявлението за издаване на виза административен орган разполага с оперативна самостоятелност (чл. 169 АПК), но за да я упражни законосъобразно дължи при отказ да изложи нарочни мотиви, защо е пренебрегнал изцяло влезлите в законна сила решения на председателя на ДАБ, цитирани по – горе. Такива мотиви липсват в процесния отказ и това е така, защото (вероятно) ответникът не се е съобразил със задължението си, регламентирано с чл. 35 АПК да изясни всички, относими към случая факти и обстоятелства.

Освен изложеното и във връзка с него Съдът приема още, че ответникът не е извършил дължимата преценка на индивидуалното положение на заявителя, съобразно изискването за прилагане на член 32, § 1 и член 35, § 6 от Визовия кодекс. Според Съда на Европейския съюз държавите - членки разполагат с „широка свобода на преценка“, за да могат да установят, дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза, като дължат преценка на индивидуалното положение на кандидата за виза.

Чл. 8, ал. 1 от Конвенцията за правата на човека и основните свободи постановява, че „Всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция“, като (ал. 2) намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите“. Аргументи и доказателства за прилагане на изключението не са ангажирани от ответника.

Издаденият на 26.07.2025 г. от консулско длъжностно лице в Посолството на РБ в И. – Турция отказ не съответства на изискванията за форма на индивидуалния административен акт,

регламентирани с чл. 59, ал. 2, вр. чл. 1 АПК, понеже не съдържа мотиви, обосноваващи цитираните норми на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 22 ЗЧРБ. Отказът е постановен след неправилно прилагане на обсъдените материалноправни норми на ЗЧРБ и след несъобразяване с постановените от председателя на ДАБ Решение № 11703/11.11.2024 г. и Решение № 6390/27.05.2024 г.

На основание чл. 173, ал. 2, вр. ал. 1 АПК след отмяната за издадения от консулското длъжностно лице отказ, административната преписка следва да бъде изпратена на същия административен орган за ново произнасяне по заявлението от 11.04.2025 г., от името на А. О. А. – гражданка на С., за изпълнение на дадените с настоящото съдебно решение задължителни указания, свързани с тълкуването и прилагането на Закона.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, чл. 173, ал. 2 АПК, Административен съд София - град, 71 - ви състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата от А. О. А., [дата на раждане] /малолетно дете/, чрез законния ѝ представител Е. Х. А. /майка/, [дата на раждане], издадения от консулско длъжностно лице в Посолството на РБ в И. - Турция ОТКАЗ от 26.07.2025 г., за издаване виза, вид „Д“ на детето, по заявление от 11.04.2025 г.

ИЗПРАЩА преписката на същия административен орган за ново произнасяне по заявлението, след изпълнение на дадените с настоящото съдебно решение задължителни указания, свързани с тълкуването и прилагането на Закона

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

Съдия: